Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

T ante H

urn:nbn:de:bsz:31-107476

Visual Library

excellentia fuiſſe perhibetur, ut quem ſignificare volebant inſigniter quidem canere, primum tamen locum non mereri, cum μετὰ Λέσβιον ᾠδόν: hoc eſt, poſt Lesbium cantorem collocãdum dicerent. Cujus proverbii ortum ad hujuſmodi referunt hiſtoriam: Quum Lacedæmoniorum res ſeditionibus tumultuarentur, conſultum oraculum juſſit, ut Lesbium cantorem accerſerent. Accerſitus itaq; Terpander, populi animum ſic delinivit, ut omiſſa omni ſeditione, in priſtinam concordiam redirent. Quo ex re factum, ut Lacedæmonii Lesbiis muſicis primas partes tribuerint, & ſi quem alium canentẽ audiſſent, protinus dicerent, μετὰ Λέσβιον ᾠδόν: id eſt, poſt Lesbium cantorẽ eum collocandum.

Terpnus, Citharœdus inſignis Neronis temporibus floruit, cujus cantu ſupra modum Neronem delectatum fuiſſe ſcribit Suetonius in vita ejus: Statim (*inquit*) ut imperium adeptus eſt, Terpnum citharœdum, vigentem tunc præter alios, accerſit, diebusq; continuis poſt cœnã canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari, exercitariq; cœpit, nec eorum quicquam prætermittere, quæ artifices ejus generis vel conſervandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.

Terpſichôrê. [τερψιχόρη. German. Eine auß den neün Muſen.] Vna novem Muſarum, ſic dicta, quòd choreis, & tripudiis delectetur: vel, ut Plutarchus ait, quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Huic quidam citharæ inventionem tribuunt. Virgil. de novem Muſis: Terpſichore affectus cithara movet, imperat, auget. Vide in dictione MVSA.

Tertulliânus, τερτυλλιανός, Scriptor eccleſiaſticus, eloquens quidem, in nonnullis tamen ab orthodoxæ Eccleſiæ fide nõnihil aberrans Animam enim immortalem quidem eſſe fatetur, ſed eam effigiatũ corpus eſſe contendit, neq; hãc tantùm, ſed ipſum etiam Deum corporeum eſſe dicit, licet nõ effigiatum: nec tamen hinc hæreticus creditur eſſe factus.

Tethys, Tethyos, prima ſyll. prod. [τηθύς. Germ. Die Fraw Neptuni, ſo die Nymphas geboren hat] Cœli & Veſtæ filia, ſoror Saturni, conjunx Neptuni, fluviorum & Nympharum mater. Heſiodus in Theogonia. At Ovid. lib. 5. Faſtor. videtur ſentire illam fuiſſe Titani filiam, qui fuit Saturni frater, natu major. Ait enim: Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn. Dativam facit Tethyi. Catul. de coma Beren. Luce tamen canæ Tethyi reſtituor.

Tetrapolis, τετράπολις, Syriæ regio, à quatuor præcipuis urbibus denominata: quarum nomina ſunt, Antiochia cognomine Epidaphne, Seleucia, Pieria, Apamea, & Laodicea, quæ propter concordiam ſorores dictæ ſunt. Author Strabo libro 15.

Tetrius Caballus, Viri proprium, qui ſub Veſpaſiano & filiis claruit, & propter ſcurrilitatem, à calcitratu caballi nomẽ adeptus eſt.

Teuca, Illyricorum regina, quæ P. Iunium, & T. Coruncanum legatos ſumma Romanorum injuria interemit, quibus ob id ſtatuæ in roſtris ſunt erectæ. Author Plinius libro 34. capite 6.

Teucer, τεῦκρος, Scamandri Cretenſis filius, in Troade unà cum Dardano genero regnavit: unde Ilienſium regnum fluxit origo. Ab hujus nomine Troja, Teucria dicta eſt, & Trojani ipſi Teucri. Hic & Salamina Cypri condidit, ut teſtatur Iuſtinus lib. 44. ¶ Fuit & Teucer alius, frater Ajacis Telamonii, ſagittandi peritiſſimus, quem Homerus lib. 8. Iliad. inducit ſub fratris clypeo latentem, multosq; Trojanorum occultè ex inſidiis vulnerantem. ¶ Teucer præterea fuit ſcriptor quidam Cyzicenus, cujus opera enumerantur à Suida.

Teucri, τεῦκροι, Iidem qui Trojani, ita dicti à Teucro Cretenſi, qui unà cum Dardano genero in Troade regnavit. Virgil. 3. Aen. Necnon & Teucri ſocia ſimul urbe fruuntur. ¶ Hinc & Troas ipſa Teucria dicta eſt. Virg. lib. 2. Aen. Ergo omnis longo ſolvit ſe Teucria luctu.

Teuchira, pen. prod. τεύχειρα Ptolemæo, Lybiæ Cyrenaicæ urbs, una ex iis, quæ Pentapolin conſtituunt, alio nomine Arſinoë dicta, teſte Plin. lib. 5. cap. 5.

Teucris, τευκρὶς Stephano, Vrbs & regio Troadis, Dardania poſtea dicta. Virgilius Teucriam appellat.

Teuderium. Ptol. lib. 2. cap. 11. Vrbs Germaniæ, hodie *Padaborna*. Vulgò Padenborn.

Teumeſſus, penult. prod. τευμησσός, Bœotiç exiguus mons, in quo Hercules adhuc penè puer leonem Teumeſium occidit, ejq; pellẽ detraxit: qua ſemper poſtea pro pallio uſus eſt. Leo autem à Iove in cœlum tranſlatus dicitur, ut gloriæ Herculis conſuleret, qui eum inermis occiderat.

Teumeſſius, a, um, adjectivum: ut Thyas Teumeſia. Stat. lib. 3. Theb. ‑veſano veluti Teumeſia Thyas Rapta deo, &c.

Teutâtes, penultima prod. [German. Der Gott *Mercurius* bey den uralten Galliern, welchem ſie Menſchen opfferten.] Lingua Gallica dictus eſt Mercurius, qui ab illis humano ſanguine placabatur. Hunc Plato inventorem fuiſſe geometriç & aſtronomiæ atq; talorum ſcribit. Lucan. lib. 1: Et quibus immitis placatur ſanguine diro Teutates, horrensque feris altaribus Heſus. Lactant. lib. 7. Galli Heſum atq; Teutatem humano cruore placabant deos: quî ſanè feralis ritus diu ſimiliter apud illos ſtetit, qui Latialem Iovem & Saturnum humana placabant hoſtia.

Teutha, τεύτα, Regina Illyricorum, quæ ob caſtitatis meritum meruit ut longo tempore viris fortiſſimis imperaret, & Romanos ſæpè frangeret. Plinius libro 34. cap. 6. vocat Teucam. Vide ſuprà.

Teuthidâmas, τευθιδάμας, Nomen patris Pelaſgi, ut inquit Homer. lib. 2. Iliad.

Teuthis, Quidam ex Græcorum principibus, qui ad Trojam navigaturi, in Aulidem convenerunt: qui quum fortè ab Agamemnone diſſideret, atq; ob id retrò ſe in patriam vellet recipere, Minervam diſſuadentem, atq; adeò remorantem, haſta vulneravit.

Teuthrania, τευθρανία, Regio eſt ſupra Aeolidem, & partem Troadis in mediterraneo, quam Myſi antiquitùs tenuêre, unà cum urbe ejuſdem nominis. Author Plinius libro 5. capite 30.

Teuthras, antis, τεύθρας, Ciliciæ & Myſiæ rex fuit, qui Augen Alæi filiam unà cum Telepho filio, patris juſſu arcæ impoſitam, & ad Caici fluvii oſtia delatam, uxorem duxit, filiumque ejus Telephum pro ſuo educavit, ut ex Euripide refert Strabo lib. 13. Ab hoc Teuthrante regio ſupra Aeolidem, ad Caicum amnem, Teuthrania dicta. Quin & Caicus ipſe ab illius nomine Teuthranteus cognominatur apud Ovid. 2. Metam.

Teuthria, τευθρία, Maris Adriatici inſula, Apuliæ litori adjacens. Plin. lib. 4. cap. 26.

Teutônes, ſive Teutoni, pen. cor. [אשכנז *aſchchenaz*, τεύτονες German. Die Teutſchen] Germaniæ populi, Ingevonibus à Plinio annumerati: ita dicti à Teutone ipſorum deo (quem Tacitus Tuiſconem appellat) quem indigenam, & terra ortũ exiſtimabant.

Teutonicus, adject. τευτονικός, Poſſeſſivum à Teutonibus Germaniæ populis deductum: ut Teutonici capilli. Martialis libro 14:

Cauſtica Teutonicos accendit ſpuma capillos:
Captivis poteris cultior eſſe comis.

T ante H.

Thabis, Scythiç mons eſt in Aſia, ut ſcribit Pomp. Mela lib. 3. apud Plin. tamen lib. 6. cap. 17. Tabis legitur ſine aſpiratione.

Thaïs, [θαΐς. Germ. Ein reiche vnnd weitberhümte Metz zu Rom.] Nobilis meretrix fuit Alexandrina, quæ Atticam juventutem in ſui amorem pellexit. Hanc ſuis carminibus celebravit Menander, Comicus Poëta Græcus: unde & Menandreæ cognomento à Poëtis inſignitur. Propertius: Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim Tanta, in qua populus luſit Erichthonius. ¶ Fuit & Thais altera, à divo Panutio ad vitæ continentiam revocata, adeò ut relicto quæſtu meretricio, ſancta mulier evaſerit. Nam ignotus ad eam ingreſſus, ſecretum petebat magis ac magis: illa verò dicente, neminem niſi Deum ipſos poſſe conſpicere: ille ſumpta hac occaſione, ad Dei metum ac religionem eam eſt exhortatus, qui poſſet etiam occulta conſpicari & plectere. Volaterranus lib. 20.

Thalamæ, θαλάμαι, Vrbs Meſſeniæ, teſte Stephano, Paſiphaës templo, & oraculo nobilis: ut docet Plutarchus in Agide. Hinc fit gentile Thalamata, θαλαμάτης.

Thalamegos, pen. prod. θαλαμηγός, Navis genus. Vide in APPELLAT.

Thalbuſa θάλβουσα, Vrbs Orchomeni in Arcadia, Steph. Gentile Thalbuſius.

Thalus, Vir fuit eximiæ velocitatis, quem Iupiter æreo pedibus finxiſſe dicitur, de quo vide Annot. Baptiſtç Pii.

Thâles, tis, & Thalis θαλῆς, ἢ θάλης, Vnus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, qui eodem tempore in Græcia floruerunt. Natus eſt (ut ex Apollodori ſententia tradit Laërtius) anno primo XXXV. Olympiadis. Vixit annos (ut Socrates tradit) nonaginta: ut alii, ſeptuaginta. Hic primus in Græciam Geometriam creditur invexiſſe, primusq; obſervaſſe temporum ambitus, ventorum flatus, ſtellarum motus, tonitruum ſonora miracula, ſiderum obliqua curricula, & Solis annua reverticula. Interrogatus quid in rerum natura difficillimũ exiſtimaret: Seipſum, *inquit*, noſſe. Iterumq; rogatus quum ſciſcitaretur, quomodo optimè & juſtiſſimè vivere liceat: Si (*inquit*) quæ in aliis reprehendimus, ipſi non faciamus. Huic tripus aurea à piſcatoribus Mileſiis reperta, dum res in lite verteretur, ex oraculo Apollinis indicantis eam ſapientiſſimo dari oportere, delata eſt. Deinde per manus omnibus ſapientibus tradita, ad Solonem pervenit, qui illam Delphos remiſit ad Phœbum, ut qui deûm, hominumq; ſapientiſſimus eſſet. A Thalete Ionica fluxit diſciplina, ſicut à Pythagora Italica. Ejus diſcipulus fuit Anaximander, cujus auditor Anaximenes & Hecatæus hiſtori-

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

cus. ❧ Thales item fuit Poëta Lyricus Cretenſis, quem è Creta Solon Spartam miſit, ut ejus odis ac poëſi Spartani deliniti, animorum feritatem nimiùm ex Lycurgi legibus imbutam, caſtigarent. Autor Plutarchus in Solone.

Thaleſtris Curtio, Θαλήστρις, vel (ut apud Strabonem legitur) Thaleſtria. Regina Amazonum, quam alii Minitheam vocant. Hæc audita fama rerũ ab Alexandro geſtarum, relicto regno, trecentis comitata mulieribus, in Hyrcania illi occurrit, ut ſobolem ex eo conciperet: utque primùm ſibi viſa eſt facta eſſe gravida, reverſa eſt in regnum.

Thālīă, penult. prod. [Θάλεια. German. Eine auß den neün Muſen.] Vna ex novem Muſis: ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod inter cætera ſignificat virere ſeu florere: propterea quòd Poëtarum fama nullo tempore marceſcat. Virgil. 6 Eglog. Noſtra nec erubuit ſylvas habitare Thalia.

Thălyſĭă, Θαλύσια, Feſta erant apud Athenienſes, quibus fructibus omnibus in horrea convectis, diis primitias conſecrabant: dicta ἀπὸ τοῦ θάλλειν: propterea quòd idcircò præcipuè fierent, ut quæ ſucciſa erant, poſſent reviveſcere. Vide Cælium Rhodig. lib. 12. cap. 17.

Thămanæī, Θαμαναῖοι, Populi ſunt Perſis tributarii, Herod. libro 3.

Thamnă, Θάμνα, Vrbs Palæſtinæ, Steph. Gentile Thamnitæ.

Thamudă, Θαμοῦδα. Vrbs, Steph. Gentile Thamudenus.

Thămўrās, ſive Thamyris, Θαμύρας, ἢ Θάμυρις Suidę, Poëtę nomen ex Thracia, qui quum omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit: deinde mutata conſuetudine, Muſas amavit, cum quibus de cantu certavit hiſce conditionibus, ut ſi vinceret, earum complexu potiretur: ſin ſuccumberet, ab illis pateretur quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus & oculis, & lyra privatus eſt. Hinc manavit proverbium in eos, qui præter ingenium proprium aliquid agunt: Thamyras inſanit, Θαμύρας μαίνεται. Hæc Eraſmus in proverbiis, & Suidas. Ovid. lib. 3. de Arte. Tu licet & Thamyram ſuperes, atq; Orphea cantu. Non erit ignotæ gratia magna lyræ, &c.

Thănătŏs, Θάνατος, Inſula in Oceano Gallico, Britanniæ (ut Solinus refert) proxima, frumentariis campis in primis fœlix: venenis autem adeò adverſa, ut nõ modò ſerpentem nullum educet, verumetiam aliunde importatum ſtatim enecet: unde & à ſerpentum morte nomen creditur accepiſſe.

Thaneum, Θάνειον, Metropolim fuiſſe Aegypti tradunt. Vide TANIS.

Thăpſăcus, penult. corr. Θάψακος, Vrbs Syriæ ampliſſima, ad Euphratem fluvium: cujus meminit Xenophon de Cyri expeditione lib. 1.

Thăpſūs, Θάψος, Inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans, verſus Syracuſas, plana, & quàm minimum è mari eminens, adeò ut undis merſa videatur. Vnde & Thapſus dicta eſt, ἀπὸ τοῦ θάπτειν, quòd in mari quodammodo ſepulta videatur. Virgil. 3. Aen. Thapſumq; jacentem.

Thapſipolis, Θαψίπολις, prope Chalcedonem eſt, Steph.

Thăſūs, Θάσος, Inſula eſt maris Aegæi, Thraciæ adjacens, contra Neſſi fluminis oſtia: oppidum habens ejuſdem nominis, à Phœnicibus, qui Europam terra, mariq; inveſtigãtes, eò pervenerũt, conditum: ut eſt autor Herod. lib. 2. Hujus incolæ Thaſii, Θάσιοι, dicuntur, generoſis vitibus, & inſigni marmoris genere nobilitati. Virgil. 2. Georg. Sunt Thaſiæ vites, ſunt & Mareotides albæ. ❧ Thaſij marmoris meminit Plin. cùm aliis pleriſq; in locis, tùm lib. 36. cap. 6. Thaſia nux, eadem quæ & Græca & amygdala dicitur, teſte Macrob. Saturn. lib. 6.

Thaumacia, Θαυμακία, Magneſię oppidũ, ita dictum à Thaumaco Pœantis patre: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 9. Stephanus Thaumaciam alteram collocat ad ſinum Maleacum.

Thaumantiăs, adis, Θαυμαντιάς, Thaumantis & Electræ filia. Virg. 9. Aen. Ad quẽ ſic roſeo Thaumantias ore locuta eſt. Eadem etiam Thaumantis dicitur: ut, Imbrifera Thaumantis, apud Stat. 3. Syl.

Thaumaſion, Θαυμάσιον, Mons Arcadię, in quo Saturnus lapidem devoravit: incolæ Thaumaſii, Steph.

Thēă, Θεία, Nympha Oceani & Tethyos filia. Autor Heſiodus in Theogonia.

Theagenes, Tres Athenis diverſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Vnum, qui de Homero ſcripſit. Alium qui καπνὸς: id eſt, fumus eſt cognominatus, quòd multa promittens, nihil præſtaret: pauper enim erat, ac dives videri volebat. Tertius, vir potens ac dives Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publicè ac privatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias athletam, patria Thaſium, qui CXL. coronas è certaminibus retulit.

Thĕangĕlă, Θεάγγελα, Carię oppidum, unum ex iis quę ab Alexandro Magno Halicarnaſſo fuerunt attributa. Autor Plinius lib. 5. cap. 29.

Thĕāno, Θεανώ, Mulier fuit Cretenſis, filia Pythonactis, & uxor Pythagoræ, quæ illi Telaugem filium peperit. Scripſit Commentarios quoſdam Philoſophicos, & Apophthegmata, & Poëma carmine heroico. Theano alia fuit Metapontina, aut (ut alii malunt) Thuria, Leophronis filia, & uxor Brotini: cujus ſcripta enumerantur à Suida. ❧ Alia fuit Theano, Antenoris uxor, & ſacerdos Palladis, cujus frequens eſt mentio apud Homerum.

Theanum. Vide TEANVM.

Thebæī, Θηβαῖοι, Qui ſunt ex Thebis civitate Aegypti.

Thebāïs. [Θηβαΐς. German. Ein groſſe Landtſchafft in Aegypten/ ſtoſſet hinderſich an Aethiopiam.] Aegypti regio, Aethiopiæ contermina, à Thebis urbe potentiſſima totiusq; tractus illius capite nomẽ habens. Vide Plin. lib. 5. cap. 9. ❧ Eſt item Thebais, inſigne Papinii Statii opus, bellum illud continens, quod Argivi ad Thebas geſſerũt, in quo Eteocles, & Polynices fratres mutuis vulneribus ceciderant. ❧ Aliquãdo adjectivi vim habet, quemadmodum & cætera ejuſdẽ terminationis patronymica: ut, Thebais nupta: id eſt, Andromache, Eetionis Thebarum Ciliciarum regis filia. Ovid. 3. de Arte: quòd erat longiſſima, nunquam Thebais Hectoreo nupta reſedit equo.

Thēbē, es, & Theba, bæ, Θήβη: & Thebę, barum, Θῆβαι, Nomina ſunt multarum urbium, quarum una fuit in Aegypto, à Buſiride rege condita, ambitu centum quadraginta ſtadiorum, uti refert Herodotus, centũ portis, aliisq; publicis, privatisq; ædificiis inſignis, totaq; penſilis, adeò ut reges vel maximos exercitus ſolerent educere, nullo oppidanorum id ſentiente. Hujus incolæ Thebæi dicuntur: & vicina regio Thebais, in Aethiopiam vergens. ❧ Alia Thebe fuit in Bœotia à Cadmo Agenoris filio condita, quam Amphion muris ornavit, Bacchi & Herculis clariſſima patria, ab Alexandro Magno poſtea everſa. Hæc & Draconigera dicitur: quia à Cadmo cum quinque viris, ex dentibus draconis ab ipſo interfecti natis, conſtructa fuit. Varro tamen lib. 3. de Re ruſt. ſcribit hanc urbem ab Ogyge ędificatam. Ab hac Thebani dicti ſunt. Hanc heptapylon vocat Apuleius, ab eo quòd ſeptem portas habebat, inclyta duobus ducibus, Epaminonda & Pelopida. Eadẽ dicta fuit & Dircæa, à Dirce fonte. Vnde & à Statio Thebanus ager Dircæus vocatur. Hinc Pindarus poëta, Lyricorum princeps habuit ortum. ❧ Fuerunt & Thebæ in Africa, à Libero patre conditæ. Vnde Hieronymus in commẽtario epiſtolæ ad Galatas: Præterea Thebas Liberi, quas in Africa condidit: quæ civitas nunc Thebeſte dicitur. ❧ Alia in Theſſalia, à qua Thebani & Thebæi. ❧ Fuit & alia Thebe, Homero teſte, in Cilicia, Andromaches uxoris Hectoris patria. Vnde Ovid. Nec cruciẽre minus, quàm quum Thebana cruentum Hectora Theſſalico vidit ab axe trahi. ❧ Alia fuit in Lucania, ab Aoniis colonis condita, quã interiiſſe autor eſt Cato in Originibus. ❧ Fuerunt & Thebæ Corſicæ. ❧ Eſt & Thebæ nomen virginis, è cujus gremio geminæ columbæ (ut eſt in fabulis) quum evolaſſent, altera ad Hammonis fontem tetendit, & ibidem reſponſa dedit: altera ad ſylvam Dodonæam, ubi futura mortalibus præcinuit.

Thēclă, Θέκλα, Nomen proprium mulieris ſanctiſſimæ.

Thelbencane, Babylonię urbs juxta Euphratis fluvii partem. Ptolemæus lib. 5. cap. 20.

Theleſis, Argiva mulier, quæ patriam adverſus Cleomenem Spartanorum regem, unà cum cæteris mulieribus, quum deeſſent viri, tutata eſt.

Thĕmĭs, Themis, vel Themidis, vel etiam Themiſtis. [Θέμις. Ger. Eine auß den dreyen ſchweſteren Iovis, die Göttin der Billigkeit.] Cœli & terræ filia fuit, quæ Iovis nuptias fugiens, ab eo in Macedonia compreſſa fuit. Hæc dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere quod fas eſt, ut ait Feſtus (nam θέμις Græcè fas dicitur) habuitq; vetuſtiſſimum oraculum in Bœotia, ad Cephiſum amnem. Ovid. 1. Metam. Fatidicamque Themin quę tunc oracla tenebat. Claudianus: ſic Atropos urget, Sic cecinit longæva Themis. ❧ Fuit & alia Themis, quæ alio nomine Carmentis dicta eſt.

Thĕmĭſtă, Eadem eſt quę Themis. Cic. in Piſon. Licet Themiſta ſapientior. Themis accuſativum facit themin, & themiſta: à quorum poſteriore fit Themiſta, æ.

Themiſcyra, Θεμίσκυρα, Regio Ponti, finitima Cappadociæ: ut ſcribit Plin. lib. 6. cap. 3. & Mela lib. 1.

Thĕmĭſon, Θεμίσων, Medicus apud Herodotũ, & Cornelium Celſum.

Thĕmĭſōnēs, Θεμισῶνες, ſive Themiſonii, Populi, à Themiſonio Phrygiæ majoris loco prope Lyciam.

Thĕmĭſtĭus, Θεμίστιος, Philoſophus fuit temporibus Iuliani apoſtatę, à quo etiam pretor Conſtantinopolis urbis promotus eſt. Scripſit paraphraſim in Ariſtotelis Phyſica, libris octo, in Analytica poſteriora, libris duobus. Præterea edidit ſua: videlicet De intentione & inſcriptione prædicamentorum, diſputationes etiam quaſdã. Hic Valentem imperatorem quotidie ſævientem in orthodoxos, autoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem. Suidas.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Thĕmīſtoclēs, [Θεμιστοκλῆς. Ger Der nam eines Athenienſers ſo in ſeiner jugent frech unnd mutwillig geweſen: hernach aber zu einem dapfferen Mann worden iſt] Nomen viri Athenienſis clariſſimi, Neoclis filii:qui prodigus ac laſcivus prima juventute, poſtea dux delectus, res inclytas geſſit. Pyręeum munivit. Bello maritimo Perſas apud Salaminem vicit. Hic quū ab ingrata patria exul factus eſſet, & à Xerxe princeps exercitus adverſus Athenienſes magno cū honore creatus. quum videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculū imminere, hauſto tauri ſanguine ſeipſum interemit, ne aut regi de ſe merito infidelis eſſet, nō pugnando viriliter, aut patriæ ſuæ hoſtis atq; oppugnator videretur. Vide Plutarchum.

Thĕmiſtŏgĕnēs Θεμιστογένης, Syracuſanus hiſtoricus, Cyri expeditionem & bella, quæ in hiſtoria Xenophontis continentur, compoſuit. Autor Suidas.

Thennæ. Θῆνναι, Vrbs Cretæ vel Arcadiæ: alii montem dicunt, Steph. Idem alii Omphalium urbem eſſe ſcribit prope Thennas in Creta.

Thĕoclўmĕnūs. Θεοκλύμενος. Homer. lib. Odyſſ. 17: Vates qui Penelopæ prædixit Vlyſſis in Græciam reditum.

Thĕōcrīnēs, Θεοκρίνης, Nomē cujuſdam Athenienſis, qui primùm Tragœdiarum actor fuit: deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Aeſchinem, tragicum Theocrinem vocat. Eraſmus in Chiliad.

Thĕōcrĭtūs, Θεόκριτος. Poëta Syracuſanus, Praxagorę, ſive (ut alii malunt) Symmachi & Philinę filius, qui ſub Ptolemęo Lagiſtho floruit. Alii Coum fuiſſe volunt, ſed admodum juvenem Syracuſas commigraſſe. Scripſit Idyllia in genere bucolico, quæ etiam hodie omnium manibus teruntur. ¶ Fuit & alter Theocritus, hiſtoricus Chius, Theopompi æqualis, & in adminiſtratione Reipub. ęmulus. Scripſit hiſtoriam Libycam, & epiſtolas quaſdam Autor Suidas.

Thĕŏdāmās, Θειοδάμας, Pater Hylæ fuit, qui ab ejus nomine Theodamantæus dicitur à Propertio lib. 1. Eleg.

Thĕōdectēs, Θεοδέκτης, Orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de Rhetorica libros dedicavit. Converſus deinde ad Tragœdias, ſcripſit fabulas 2. Deceſſit Athenis natus annos XLI. Scripſit & verſibus artem Rhetoricam: laudavit & virum Artemiſię Mauſolum, unà cum claris eo tempore oratoribus. ¶ Theodectes orator, ſuperioris filius, ſcripſit Encomium Alexandri regis Epirotarum: cōmentarios hiſtoricos, artem rhetoricam libris VII. aliaq; cōplura. Autor utriuſq; Suidas.

Thĕōdorūs Θεόδωρος, Byzantius ſophiſta, à Platone vocatus λογοδαίδαλος, Logodædalus. Scripſit contra Thraſybulum & Andocidem, & alia quædam. Suidas. ¶ Theodorus & Teladæus fratres Samii, ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythii Apollinis ſignum incœpit: alter Epheſi eodem tempore, & alio ſaxo abſolvit: quibus ſimul compoſitis ita convenit, ut unum corpus ab uno artifice, & ex uno lapide ſculptum videretur. Genus artis hujus eſt Græcis ignotū, ſed apud Aegyptios frequētatum. Nam ſoli hominum non oculis tantùm totius ſtatuæ compoſitionem metiebantur, ſed dimenſione, ut ex variis, multiſq; lapidibus in unum corpus, in certam mēſuram ſtatua perficeretur. De hoc Theodoro Diogenes teſtatur, quòd non ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit, quodq; Epheſiis autor extiterit, ut Dianæ templi fundamentis carbones ſubjicerent, ut locus alioqui humidus immobilem acciperet ſoliditatem. Idem primus ferrū fundere docuit, ſtatuamq; ferream fecit. Autor Pauſanias. ¶ Theodorus Gadareus, nobilis orator. Gadara autem, Syrię civitas eſt, non longè ab Aſcalone: verùm ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strabone, cujus tempore fuit. Ejus diſcipuli Theodorei ſunt dicti: inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit. Tiberius quoq; princeps quum ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſè audivit, ut Quintil. libr 4. tradit. ¶ Theodorus alius fuit, cognomento Atheos. Zenonis primùm, mox & Pythonis auditor: de quo vide Laërtium & Suidam.

Thĕōdŏſīă, Θεοδοσία, Tauricæ Cherſoneſi urbs. Ptolem. lib 3. cap. 6. & Plin. lib. 4 cap. 12.

Thĕōdŏſĭūs, Θεοδόσιος, Nomē proprium duorum Romanorum principum, quorū vitam vide apud Eutropium. ¶ Theodoſius alius fuit inſignis Mathematicus: cujus ſcripta enumerantur à Suida.

Thĕōdŏtă, Θεοδότη, Meretrix Elea fuit, lepida in primis & feſtiva: cujus meminit Xenophon de dictis & factis Socratis: & Laërtius in Vita Arceſilai.

Thĕōdŏtūs, Θεόδοτος, Patria Chius, ultimi Ptolemæi in Rhetoricis præceptor fuit, qui decertantibus in concilio Aegyptiorum ſatrapis, an Pompejus, poſt prælium Pharſalicū profugus, eſſet in Aegyptum recipiendus, pro ſentētia dixit recipiendum quidem eſſe, ſed receptum occidendum, adjiciens tritum illud proverbium: Mortuos nō mordere. Hunc poſtea, Cæſare interfecto, Brutus in Aſia repertum, & ad ſe adductum interfici juſſit. Vide Plutarchum in vita Pompeii. ¶ Theodotum alium memorat Philoſtratus in Sophiſtis, qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ.

Thĕognis, Θέογνις, Poëta fuit Siculus, Megaris natus, LXIX. Olympiade, qui utiles quidē & lectu dignas paręneſes cōſcripſit, niſi fœdis amoribus paſſim aſperſis eas contaminaſſet.

Thĕŏmbrŏtus, pen. cor. Θεόμβροτος, Philoſophus fuit, Metroclis auditor, & præceptor Demetrii Alexandrini: cujus meminit Laërtius in Metrocle.

Thĕōmneſtūs. Θεόμνηστος, Cous, ut autor eſt Strabo lib. 14. vir fuit clarus adminiſtratione Reipub. & Nicię tyranni æmulus.

Thĕōn, Θέων, Nomen pictoris Samii, de quo Quint. lib. 12. de Inſtitut. Orat. Alter mathematicus, qui ſcripſit de ſphæribus ad Ptolemæum aſtrologum. Tertius grammaticus, interpres Apollonii Rhodii. ¶ Fuerunt & alii hoc nomine, qui commemorantur à Suida: ex quibus celeberrimus fuit Theon Alexādrinus, eiſdem patria, tempore & diſciplinis, quibus Pappus, ſub Theodoſio Seniore. Scripſit de Aſtrologia, commentarioſq; in Ptolemęum & Aſtrolabium parvum, & alia. ¶ Theon item alius & ipſe Alexandrinus, Stoicus, tempore ſuperior: ſiquidem ſub Auguſto poſt Arium Philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. ¶ Alius item ejus nominis Stoicus fuit Antiochēnus, omnium antiquiſſimus, qui ſcripſit apologiam Socratis. ¶ Quartus Smyrnæus. ¶ Quintus etiam Alexandrinus Sophiſta, cognominatus Aelius, qui Progymnaſmata quædam Rhetorica ſcripſit, & commentarios in Xenophontē, Iſocratem, & Demoſthenem. Autor Suidas. ¶ Theon item Sidonius, Sophiſta, qui in patria ludum aperuit ſub Conſtantino. Fuit & marmoris cælator hoc nomine, unus ex iis qui Mauſoleum cælaverunt: cujus meminit Plin. libro 35. cap. 11. ¶ Theon præter hos poëta quidam fuit rabioſæ cujuſdam loquacitatis: petulantiſſimęq; maledicentiæ. Vnde factum eſt, ut Theonino dente rodi eum dicamus, qui conviciis laceſſitur Vide Eraſmi Adagia.

Thĕōphănēs. Θεοφάνης, Mitylenæus hiſtoricus, ſcriptor rerum Pompeii Magni: cujus meminit Cic. in Orat. pro Archia.

Thĕōphĭlūs, [Θεόφιλος. German Ein Biſchoff zu Cæſarea in Palæſtina.] Cæſareæ Palæſtinæ præſul, Severo imperante, cujus meminit Hieronymus. ¶ Theophilus alius Antiochenus præſul, qui imperante M. Antonino librum in Marcionem edidit, & alia quædam, quæ ab Hieronymo cōmemorantur. ¶ Alius item ejuſdem nominis præſul Antiochenus, ad quem Lucas ſcribit acta Apoſtolorum. ¶ Alius quoq; præſul Alexandrinus, qui ſcripſit adverſus Origenem. ¶ Præter hos Theophilus Comicus antiquæ Comœdiæ: cujus fabulas nonnullas commemorat Suidas.

Thĕōphraſtūs, Θεόφραστος. Philoſophus fuit ex Ereſſo Leſbi oppido, priùs Tyrtamus appellatus: deinde Euphraſtus: & poſtremò Theophraſtus, ob oris & eloquentiæ ſuavitatem propemodum divinam. Hic Peripateticorum eloquentiſſimus, doctiſſimusq; fuit, Ariſtotelis diſcipulus & in ſchola ſucceſſor. Dicere ſolebat, doctum hominem ex omnibus ſolum neq; alienis locis peregrinum eſſe, neq; inopem amicorum. Habuit diſcipulos ad duo millia. Opera ejus à Diogene commemorantur, inter quę ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelem de animalibus. Extant hodie tantùm de plantis converſi à Theodoro Gaza, & parva quædam opuſcula. Exceſſit admodū ſenex. Ex Suida, Diogene, Strabone ¶ Theophraſtus alter fuit Epheſius, cujus meminit Aelianus De varia hiſtoria.

Thĕōpŏlĭs, pen. corr. Θεούπολις, Maxima Syriæ civitas ſic à Iuſtiniano nominata poſt terræmotum, quum priùs Antiochia diceretur. Autor Stephanus.

Thĕōpōmpūs, Θεόπομπος, Chius orator & hiſtoricus poſt Thucydidem & Herodotū, teſte Quintiliano, quibus ut in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis: ut qui antequā eſſet ad hoc opus ſolicitatus, diu fuerit orator. Filius fuit Damaſiſtrati, teſte Suida, & auditor Iſocratis. Scripſit Epitomen Herodoti libris duobus, & Rerū Gręcarum Hiſtoriam poſt bellum Peloponneſiacū incipiens, ubi deſiit Thucydides. ¶ Theopompus alius fuit Athenienſis, Theodectis filius, antiquę Comœdiæ ſcriptor: cujus fabulas recenſet Suidas. Præter hos Theopompus Gnidius, Cæſaris familiaris, qui Artemidorū habuit filium, qui apud Cæſarem ipſum plurimùm poterat, ut ſcribit Strab. lib. 14. ¶ Theopompus item alius fuit Rex Spartanorū, qui quū primus inſtituiſſet ut Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regię poteſtati oppoſita, quemadmodū Romæ Conſulari imperio Tribuni pleb. ſunt objecti atq; illi uxor dixiſſet, id egiſſe illum ut filio minorē poteſtatem relinqueret: Relinquam, inquit, ſed diuturniorem Optimē quidē. Ea enim demum tuta eſt poteſtas, quæ viribus ſuis modū imponit. Igitur Theopompus legitimis regnum vinculis conſtringendo, quò longiùs à licentia retraxit, hoc ad benevolentiam civium propiùs admovit. Hęc Valerius Max lib 4. cap 1. Quint tamē lib. 2. hanc modeſtiam parùm valuiſſe demonſtrat, ſepticē

demum

demum fuiſſe oſtendens: Theopompus (*inquit*) Lacedæmonius, permutato cũ uxore habitu, è cuſtodia evaſit, ut mulier.

Thĕōri pen prod. Θεωροί. Athenis dicebantur, qui quotannis publico nomine in Delũ navigabant Apollini litatum: quorũ etiam navis, qua vehebãtur, theoris dicebatur. Autor Suidas.

Thĕŏxĕnă. Θεοξένα, A Philippi Macedonis militibus cincta, quum eorum manus effugere non poſſet, ſe præcipitem dedit in mare. Vide Livium lib. 4.

Thērā [Θήρα. Ger. Der Inſeln eine im Aegeiſchen Meer / Cyclades genañt] Inſula una ex Cycladibus in Aegæo, ex qua profecti ſunt Theræi, qui Cyrenem in Africa condidere. Hæc olim Calliſta dicebat, teſte Callimacho, cujus ea de re hoc extat diſtichon: Καλλίστη τὸ πρόσθεν, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη, Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης hoc eſt, Nomine Calliſta primum, ſed poſtmodò Thera Dicta fuit tellus urbis origo meæ. Hæc ex Strab. lib. 17. Diſtat aũt ab Io inſula XXV. M. paſſ. Urbes habet duas, Eleuſinem, & Oeam. Vide Plin. lib. 4. cap. 12. & Ptol. lib. 3. cap. 15.

Thērămĕnēs, pen. corr. Θηραμένης, Civis Athenienſis, unus ex triginta tyrannis, qui quũ à collegis multos inſontes ſupplicio affici videret, ea de re conquerens, cùm cæterorũ omniũ tùm præcipuè Critiæ cujuſdã, q reliquis ut potentia: ita & immanitate antecedebat odium in ſe concitavit: tandemq; per calumniam circumventus, & innocens capitis damnatus, quũ cicutam avidè hauſiſſet, quod reliquũ erat è poculo ejiciens: Propino (*inquit*) hoc pulchro Critiæ. De hoc ſic ſcribit Cic. 1. Tuſc. quæſt. Proh dii immortales, quàm illud iter jucundum eſſe debet, quo confecto, nulla reliqua cura, nulla ſolicitudo futura ſit? Quàm me delectat Theramenes, quamq; elato animo eſt. Etſi enim flemus quũ legimus, tamen non miſerabiliter vir clarus emoritur: qui quum conjectus in carcerem, triginta juſſu tyrannorum venenum ut ſitiens obbibiſſet, reliquum ſic è poculo ejecit, ut id reſonaret. Quo ſonitu reddito, arridens: Propino (*inquit*) hoc pulchro Critiæ, qui in eum fuerat teterrimus. Græci enim in convivus ſolent nominare cui poculum tradituri ſunt.

Thĕramnē. es, ſive Therainnæ, arum, Θεράμναι Stephano. Laconiæ oppidum eſt, non procul à Sparta, teſte Plin. lib. 4. capite 5.

Thĕrapnē, arum, Θεράπναι, Vicus eſt Laconiæ, teſte Mela, in quo Leda Caſtorem & Pollucem, Helenam & Clytæmneſtrã peperit. Stat. lib. 3 Theb. Tænarcumq; cacumen, Apollineaſq; Terrapnas. ¶ Dictæ autem putantur Therapnæ ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν, quòd ibi Dioſcuri religioſiſſimè colerentur.

Thĕrapnæŭs, a, um, adject. Ovid. in Epiſt. Paridis: Da modò te facilem, nec dedignare maritum Rure Therapnæo nata puella Phrygem.

Thērăsĭă. Θηρασία, Inſula eſt in mari Cretico, una Sporadum, olim Theræ pars, poſtea undarum impetu avulſa, ut refert Plin. lib. 4. cap. 12.

Thericles. Θηρικλῆς, Sculptor inſignis fuit, calicibus ex terebyntho tornandis nobilitatus, teſte Plin. lib. 16, cap. 40. ¶ Suidas præterea Thericlis figuli cujuſdam meminit, qui primus pocula ex luto creditur finxiſſe: unde Theriaclea, pro fictilibus quidam uſurparunt.

Thērĭmăchŭs. Θηρίμαχος, Nomen pictoris inſignis, de quo Plin. lib. 35 cap. 10.

Thermē. Θέρμη, Civitas in Thracia: unde Thermaicus ſinus. Θερμαῖος κόλπος. ¶ Thermę præterea Siciliæ oppidum, autore Pomponio Mela, lib. 1. ¶ Inde Thermitani, Cic. 4 Verrina.

Thermeſsĭs, Θερμησσὸς, Inſula eſt ante ſinum Pegaſicum, non procul à Scyro: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Thermŏdŏōn, ontis, vel Thĕrmōdōn, ontis, ſecunda ſyllaba producta. [Θερμώδων Suidæ. Ger. Ein fluß in Cappadocia der Landtſchafft Aſia.] Fluvius eſt Themiſcyræ (quæ eſt regiuncula Cappadociæ contermina) Amazonum ſedibus nobilitatus. Virg. 11. Aen. Quales Threiciæ quum flumina Thermodontis Pulſant, & pictis bellantur Amazones armis. Quo in loco nonnulli legunt Thermodoontis impari ſyllabarum numero: ſed perperam, quum ſecunda ſyllaba ſcribatur per ω μέγα.

Thĕrmŏdŏōntēŭs, ſive Thermodonteus, adjectivum Θερμωδόντειος, Propert. lib. 3: Qualis Amazonidũ nudatis bellica mamis, Thermodonteis turba lavatur aquis.

Thermŏpylæ. pen. corr. Θερμοπύλαι, Mons Græciæ longiſſimus, qui à Leucade incipiens, inde in ortũ flexus, in Aegæum uſque mare protenditur, mediamque Græciam ita dirimit, quemadmodum Italiam Apenninus. Dictæ Thermopylæ, ab anguſtia faucibus, aquis calidis ſcatentibus. Montium enim anguſtias, ut Latini portas: ita Græci πύλας appellãt. Thermas autem aquas calidas eſſe, nemo eſt qui ignoret. Montem autem hunc maximè illuſtrem reddidit Lacedæmoniorum cum Mardonio pugna, & Leonidæ regis interitus: de quo vide Herod. lib. 7.

Thermŭs. Θέρμος, Oppidum Aetoliæ. Gentile Thermius, poſſeſſ. Thermicus, Steph.

Thermydra, Θέρμυδρα, Portus civitatis unius in Rhodo, Steph.

Thĕrnē. Θέρνη. Urbs Thraciæ, Steph.

Thērō, Viri proprium (inquit Servius) in Pindaro tantùm lectum. Virg. 10. Aen. Occiſo Therone virũm qui maximus ultrò Aeneam petit.

Thērŏmăchŭs. Θηρόμαχος, Proprium nomen ſtatuarii egregii, qui centeſima ſeptima Olympiade floruit, teſte Plinio, lib. 34. cap. 8.

Theron, nis Θήρων. Agrigentinorum tyrannus in Sicilia, qui & Terillum Himeræ tyrannide dejecit, & unà cum Gelone Amilcarem Pœnorum ducem prælio ſuperavit eodẽ die, quo Græci ad Salaminem Perſas profligarunt. Vide Herod. lib. 7. Eſt item Theron, Latini cujuſdam nomẽ, ab Aenea occiſi, apud Virg. 10 Aen. ſtravitq; Latinos, Occiſo Therone, virũm qui maximus ultrò Aeneam petit.

Therſander, ſive Therſandros, Θέρσανδρος, Polynicis filius fuit ex Argia, teſte Statio, qui unà cũ cæteris Græcorũ principibus ad Trojam navigavit. Hunc Virgil. lib. 2. Aen. inter eos enumerat, qui tempore excidii Trojani in equo ligneo fuerũt occultati: lætique, *inquit*, ſe robore promunt Therſandrus, Sthenelusq; duces, & durus Ulyſſes. ¶ Fuit item hoc nomine tibicen nobilis, qui unà cum Thimbrone Lacedæmoniorum duce ſubitò Tiribazi adventu fuit oppreſſus. Autor Xenophon lib. 4. Rerum Græcarum.

Therſĭlŏchŭs Θερσίλοχος, Antenoris filius, in bello Trojano occiſus, quem Virgil. lib. 6 Aen. inter viros fortes enumerat, qui etiam apud inferos arma tractent, quos ille omnes longo ordine cernens: Ingemuit, Glaucumq;, Medontaq; Therſilochumq;, Tres Antenoridas, Cereriq; ſacram Polybetem.

Therſĭtēs, pen. prod. Θερσίτης, Græcorum omnium fœdiſſimus fuit, quem Achilles ſibi procaciter convitiantem pugni ictu interfecit. Hujus inſignis deformitas ab Hom. lib. 2 Iliad. graphicè expreſſa, effecit ut quum hominem vehementer fœdũ ſignificare velimus: Θερσίτου βλέμμα: id eſt, Therſitę faciẽ eum habere dicamus. Iuvenal. Sat. 8: Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis Aeacidæ ſimilis, *&c.*

Thēſeus, [Θησεύς German. Ein König zu Athen / ein Manhaffter und dapfferer Heldt.] Aegæi regis Athenarum & Aethræ filius, qui dum eſſet adoleſcens, opera Medeæ novercæ penè veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum evectus, tam multa digna memoratu peregit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Debellavit Amazones, earumq; reginam Hippolytem rapuit: ex qua Hippolytum genuit. Creontẽ regem Thebarum Argivos in bello cæſos ſepeliri prohibentem interfecit. Oppreſſit & terribilem taurum in Attica, Minotaurum in labyrintho occidit, & Ariadnam, Phædramq; Minois filias clam ſecum abduxit: ſed relicta Ariadna in Chio inſula, Phædram ſibi conjugio copulavit. Scironem, Procruſtem, & Scinim latrones Atticę neci dedit: debellavit Centauros: Thebas domuit: Pirithoum præcipua coluit amicitia, quocum deſcendit ad inferos ad rapiendam Proſerpinam: ſed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſumma proſequebatur benevolentia, liberaretur. Poſtremò jam ſenior, tot tantiſq; rebus geſtis, patria, regnoq; pulſus in inſulam Syrum navigavit, ubi periit, interemptus à Nicomede: vel (ut quidã volunt) ex loco edito poſt cœnam deambulãdo delapſus. Primus inſtituit Athenis Panathenæa: hoc eſt, communem celebritatem in honorem Minervæ, quæ Græcè Ἀθηνᾶ nominatur. Idem in Iſthmo funebres ludos inſtituit. Reliqua vide apud Plutarchum.

Thēſēis, idis, Θησηΐς, Poema Theſei geſta complectens. Iuvenal. Satyr. 1: Vexatus toties rauci Theſeide Codri.

Thesīdēs, dæ, pen. prod. Θησείδης, Patronymicum maſculinum: quo Poëtæ utuntur pro Hippolyto Theſei filio. Ovid. Epiſt. 4: Theſides, Theſeusq; duas rapuęre ſorores.

Thēſmŏphŏrĭă, Θεσμοφόρια, Cereris ſacra, quæ & Cerealia à Latinis, & Initia dicuntur. Græci enim Cererem Θεσμοφόρον appellant, quaſi legiferam: quo etiam epitheto noſtri eam inſignivęrunt. Virg. 4 Aen. -mactant lectas de more bidentes Legiferæ Cereri. Prima enim Ceres mortalibus leges dediſſe putatur: propterea quòd ex agrorum diviſione primùm nata credãtur jura. Ovid. 5. Metam. Prima dedit leges: Cereris ſunt omnia munus.

Theſpiæ Θεσπιαί, Oppidum liberum in Bœotia (ut Strabo inquit lib. 9.) Heliconi proximum, ſed eo magis Auſtrale, Criſſæo imminens ſinui. Theſpias nobilitavit Praxitelis Cupido à Glycerio meretrice ibi conſecratus. ¶ Hinc Theſpiades, Θεσπιάδες, dictæ ſunt Muſæ, ſeu Nymphæ Theſpias incolentes. ¶ Sunt & aliæ Theſpiæ in Magneſia Theſſaliæ contermina, quarum meminit Plin. lib. 4. cap. 9.

Theſpĭs, Θέσπις, Primus poëta Tragicus fuit apud Athenienſes, Horat. in Arte: Ignotum Tragicæ genus inveniſſe Camœnæ Dicitur, & plauſtris vexiſſe poëmata Theſpis.

Theſprōtĭă, Θεσπρωτία, Regio Epiri Chaoniæ proxima, teſte

Plinio in Proœmio libri 4. cujus incolæ dicuntur Theſproti, Θεσπρωτοὶ Stephano. Lucan. lib. 3. Theſproti, Dryopesq; ruunt.

Theſſalia. [Θεσσαλία. Germ. Ein Landtſchafft zwiſchen Bœotia und Macedonia.] Regio Græciæ, ex una parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens: ad mare inter Peneum amnẽ, & Thermopylas extenſa. Prius Aemonia, Αἱμονία, ab Aemone Rege, & Pelaſgicon Argos, & Hellas, Ἑλλὰς, & Dryopis, Δρυοπὶς, dicebatur. In hac genitus rex nomine Græcus, à quo Græcia: ibi natus eſt Hellen, à quo Hellenes. Homerus ejus incolas tribus nominibus appellat, Myrmidonas, Hellenas, & Achęos. Olim etiam Pyrrhæa dicta eſt, teſte Strab. lib. 10, à Pyrrha Deucalionis uxore: cujus tempore (ut inquit Ariſtoteles) ingens imbriũ illuvies majorem partem populorum Theſſaliæ abſumpſit, paucis, qui ad montium culmina ſeſe receperant, conſervatis. Inter quos Deucalion Parnaſſum petierat, ratibusq; ad ſe cõfugientes per ſumma Parnaſſi juga benignè fovebat. Propter quod dictus eſt genus hominum reparaſſe. In Theſſalia ſunt montes vigintiquatuor, quorum nobiliſſimi Olympus, Pieria, parens, domusq; Muſarũ. Pelion, & Oſſa gigantum bello memorati. Item Pindus, & Othrys Lapitharum ſedes. Flumina in ea (ut ſcribit Herodotus) ſunt Apidanus, Enipeus, Onochonus, Pamiſus, Peneus & Phœnix.

Theſſalus, la, lum, penult. cor. & Theſſalicus, a, um, adjectivum. Θεσσαλικός.

Theſſalonica. [Θεσσαλονίκη. Vulgò Salonicqui. Ger. Ein berümpte Statt in Macedonia am Meer gelegen. Vng. Tiſſalonica.] Vrbs clariſſima Macedoniæ, ad ſinum Thermaicum ſita, non procul ab Echedori fluminis oſtio: quæ primùm à Caſſandro condita dicitur, & Halia appellata. Theſſalonicæ autem nomen à Philippo Amynthæ filio accepit, quũ ille in ejus agro Theſſalos ingenti clade profligaſſet.

Theſſalonicenſes, Hujus incolæ dicuntur, divi Pauli epiſtola notiſſimi, Θεσσαλονικεῖς. Ex hac urbe ortum traxit Theodorus Gaza, vir ſuperiori ætate utriuſq; linguæ peritiſſimus.

Theſtios Θέστιος, Parthaonis filius, & pater Toxei, & Plexippi, & Althææ, matris Meleagri: à quo illi quidem Theſtiadæ: hæc autem Theſtias appellatur. Ovid. 8 Metam. -ne titulos intercipe fœmina noſtros Theſtiadæ clamant. Et paulò poſt: Theſtias haud aliter dubiis affectibus errat.

Theſtiades Θεστιάδες, Filiæ Theſtii, qui Erichthei: aut (ut alii volunt) Teuthrantis filius fuit, numero quinquaginta, ex diverſis mulieribus natę: ex quibus Hercules adhuc adoleſcens, ſed jam tum corporis robore prȩſtans, totidem liberos maſculos ſuſtulit, qui & ipſi ab avi nomine Theſtiadę dicti ſunt. Hi poſt mortem patris cum Iolao illius ex Iphicleo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea urbes condiderunt. Autor Diodorus lib. 5.

Theſtidium, Θεστίδιον, Vrbs Theſſalonicæ. Hellanicus abſque delta, Theſticum vocat, à Thetide. ¶ Eſt & ſtagnum Thraciæ cum adjacente agro Nyſa, Steph.

Theſtylis, Θεστυλὶς, Mulieris ruſticæ nomen, apud Theocritum, & Virg. 2. Aeglog. Theſtylis & rapido feſſis meſſoribus æſtu Allia ſerpillumq; herbas contundit olentes.

Theſtor, Θέστωρ, Pater Calchantis peritiſſimi Græcorũ auguris, qui à nomine patris Theſtorides à poëtis appellatur. Ovid. li. 12. -at veri providus augur Theſtorides vincemus, ait, &c.

Thetis, tidis Θέτις, Pelei Theſſalię regis uxor, Nerei marini Dei filia, & Achillis mater: de cujus nuptiis extat elegantiſſimus Luciani dialogus. ¶ Accipitur nonnunquam pro mari: ut apud Virg. 4. Aeglog. Tentare Thetin ratibus.

Theudaſia, Θευδοσία, Emporiũ nobile fuit ad Boſphorũ Thracium, ita dictũ ab uxore Leuconis ejus regionis tyranni, qui primus hac in urbe emporium inſtituit, Athenienſibusq; illinc frumentum evehentibus multas immunitates conceſſit: ut eſt videre apud Demoſthenem in Oratione adverſus Leptinem.

Theutoni. Vide THEVTONES.

Thia, Θῆρα, Inſula eſt mari Cretico, una Sporadum, non procul ab Hiera, quam ſua primùm ætate emerſiſſe, autor eſt Plinius lib. 2. cap. 88. & lib. 4. cap. 12.

Thimbron, Θίμβρων, Lacedæmoniorũ dux, qui adverſus Perſas in Aſiam miſſus, ſubito Tiribazi adventu eſt oppreſſus unà cum Therſandro citharœdo, cum quo cœnabat. Vide Xenophontem Rerum Græcarum lib. 4.

Thinge, Θίγγη, Vrbs Libyæ, Steph. Vide TINGI.

Thiniſſa, Θίνισσα. Vulgò Tunes, Oppidũ Africæ propriè dictæ, nõ procul ab Apollinis promontorio, nõ tamen idẽ cũ Tunete, ut quidam malè tradiderunt. Vide Ptolemęum lib. 4. cap. 3.

Thiodamas, antis, Θειοδάμας, Pater Hylæ, quẽ Hercules Colchos navigans ſecum duxit. Propertius: Thiodamantęo proximus ardor Hylæ. ¶ Thiodamas alius, filius fuit Melampodis. Stat. lib. 4. Theb. Inſignem fama, ſanctoq; Melampode cretum Thiodamanta volunt, &c.

Thiriomachus Θηριόμαχος, unus ex filiis Herculis, ex Megara Creontis regis Thebani filia.

This, Θὶς, Vrbs Aegyptia, prope Abydum. Civis Thinites, Stephan.

Thiſbe, es, Θίσβη, Puella fuit Babylonia, mutuo Pyrami vicini adoleſcentis amore capta: cujus miſerabilem exitum vide ſupra in dictione PYRAMVS.

Thiſoa, Θισόα. Vrbs Arcadiæ. Gentile Thiſoates. Steph.

Thoë, ę, ſive Thoe, es, Θόη, Nympha marina, Tethyos & Oceani filia, à natandi celeritate dicta. Heſiodus in Theogonia: Σπειώ τε Θόη τε, καὶ [illegible] Παλλαδίη.

Thoas, antis, Θόας, Fuit Rex in Taurica regione, ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eodẽ Dianæ Tauricæ ſacris præfecta. Hunc poſtea occidit Oreſtes, à ſorore adjutus, quum illum quoque Thoas Dianæ aræ deſtinaſſet. De quo Ovid. lib. 3. de Ponto: Regna Thoas habuit Mœotide clarus in ora: Nec fuit Euxinis notior alter aquis. ¶ Alter Rex Lemni fuit, Liberi patris filius, ex Ariadne Minois filia & patri Hypſipyles ſolus filię pietate ſervatus, quũ cæterę omnes Lemniæ mulieres viros ſuos & parentes trucidarent: ut eſt apud Ovid. lib. 7. Metam. Tum primùm ſeſe trepidus ſub nocte Thyoneus Detexit, nato portans extrema Thoanti Subſidia, &c. Idem in Epiſtol. En ego Minoo nata Thoante ferar. ¶ A Thoas fiunt patronymica Thoantis, idos, & Thoantias: quę à Poëtis uſurpantur pro Hypſipyle Thoantis filia.

Thocnia, Θωκνία, Vrbs Arcadiæ, à Thocno quodam, Steph.

Thoë Θόη, Filia Oceani & Tethios: Vna ex Nymphis, quas ad conſolandam Thetidem ob mortem filii ſui Achillis conveniſſe ſcribit Homer.

Tholiſtobogi, Vide THECTOSAGES & TOLISTOBII, Straboni Teliſtobogi.

Thon, thonos. Θῶν, Fuit primus qui apud Aegyptios medicinã in artem redegit: cujus meminit Hom. lib. 4. Odyſſeæ. ¶ Alter, teſte Hellanico, fuit rex Canopi, ad quem quum Menelaus capta jam Troja in patriã renavigans, tempeſtate delatus eſſet, fuit primùm ab illo, antequam is Helenam conſpiceret, benignè ſuſceptus: ſed ut illam conſpexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus eſt.

Thonia, Θωνία, Vrbs eſt, & caput Gabaonitarum, diſtatq; à Gaza noſtri littoris Iudææ oppido, mille quingenta, triginta ſeptem millia paſſuum.

Thonis, nis, Θῶνις, Præfectus fuit Canopi ſub Proteo rege Aegypti, quo tempore Alexãder cũ Helena vi tempeſtatis in Aegyptũ appulſus eſt. Vide Herod. lib. 2. Hunc Hellanicus Thona appellat, regemq; Canopi fuiſſe tradit, & Menelaũ vi tempeſtatis eò delatum humaniſſimè excepiſſe hoſpitio, donec conſpecta Helena, amore ejus captus, quũ Menelao inſidias ſtruere cœpiſſet, ab eodem eſt interfectus. Fuit præterea Thonis urbis nomen in Aegypto, poſt Taphoſiridem non procul à Zephyrio promontorio: cujus meminit Strab. lib. 2.

Thoon, o geminato, Θόων, Fuit vir Trojanus ab Antilocho interfectus. Homer. lib. 13. Iliad.

Thoosa, Θόωσα, Phorci filia, ex qua Polyphemum Neptunus genuit. Homer. lib. 1. Odyſſ.

Thootes, Vnus fuit ex præconibus Græcorum, teſte Homero lib. Iliad. 12.

Thoræ, Θοραί, Vicus in tribu Antiochide, Steph.

Thorax, acis. [Θώραξ. Ger. Ein Berg bey der Statt Magneſia in Ionia.] Mons eſt Libycus Heſperiis vicinus, Lethæo fluvio imminens, teſte Strabone lib. 14. in quo dicunt crucifixum fuiſſe Daphitam grammaticum: proptereà quòd reges verſibus inceſſeret: unde tractum eſt proverbiale ænigma: Cave à thorace: φύλαττε τὸν θώρακα quo utimur quoties linguę petulantiam frænandam volumus ſignificare, ne voces petulanter emiſſæ aliquando per jugulum redeant. Vide Eraſmi proverbia.

Thoricus Θορικός, vicus prope Canopum juxta Alexandriam, Steph. ¶ Apud eundem Thoricus vicus eſt in tribu Achamantide. Hecatæus urbem eſſe tradit. Vide THYRICVS.

Thornax, Θόρναξ, Mons Laconiæ. Steph.

Thous. Θόος, Homero teſte, Vnus ex Trojanorum principibus.

Thrace, ces, & Thracia. [Θρᾴκη. Vulgò Romania. German. Ein Landtſchafft Europæ zwiſchen der Donaw / dem Meer unnd Macedonia gelegen / jetzt ein theil der Türcken.] Europæ regio, Macedoniæ ad Occaſum proxima: à Septentrione Iſtrum habens: ab Oriente Pontũ: à Meridie Aegæum mare. Olim Scython, poſtea Thracia, à Thrace Martis filio, ſeu ab aſperitate dicta: Græcè enim τρηχὺ aſperum dicitur. Eſt enim regio (ut Pomponius ſcribit) nec cœlo, nec ſolo tractabilis: & niſi quà mari propior eſt, infœcunda, frigidaque. Habet feros homines, aſpero cultu. In ea ſunt urbes celebriores Apollonia, Aenos, Nicopolis, Byzantium, Perinthos, Lyſimachia, Callipolis. Amnes ſunt Hebrus & Neſtos. Montes Aemus, Rhodope, & Orbelos. ¶ Dicitur & Thraca thracæ, Virg. lib. 12. Aen. -gemit ultima pulſa Thraca pedum.

Thrax, Θρᾷξ, gentile. Virg. 3. Aen. Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis: Thraces arant.

Thrēſſă, fœmininum, Θρῇσσα, ſive Threiſſa, Θρήϊσσα. Virg. 1. Aen. -qualis equos Threiſſa fatigat Harpalice.

Thrăcĭŭs, a, um, poſſeſſivum, Θρᾴκιος. Virg. 5. Aen. -quem Thracius albis Portat equus bicolor maculis.

Thrēĭcĭŭs, a, um, Θρηΐκιος. Virg. 5. Aen. Threïcia fretus cithara, fidibusq; canoris.

Thrăſcĭās. [Θρασκίας Ariſtoteli. Ital. *Maiſtre tramontana.* Ger. Der Winden einer ſo zwiſchen Mitternacht und des Sommers Nidergang herwäyet. Fland. Nord Weſtennest.] Ventus media regione flans inter Septentrionem & Occaſum ſolſtitialem. Plin. lib. 2. cap. 47.

Thraſeas, Θρασέας, Auguris nomen, qui in ſumma ſiccitate Buſirim Aegypti tyrannum adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exorari pluviam, ſi hoſpites immolaret. Quærente deinde tyranno, quisnam & cujas eſſet, quum ſe peregrinum profiteretur. Tu igitur primus, inquit Tyrannus, Aegypto aquã dabis. Ovid. 3. de Arte:

Dicitur Aegyptus caruiſſe rigantibus arva
 Imbribus, atq; annis ſicca fuiſſe novem,
Quum Thraſeas Buſirim adit, monſtratq; piari
 Hoſpitis effuſo ſanguine poſſe Iovem:
Illi Buſiris: Fies Iovis hoſtia primus,
 Inquit, & Aegypto tu dabis hoſpes aquam.

Hunc tamen nonnulli Thraſium potiùs quàm Thraſeam malunt appellare. ❡ Thraſeas item, Θρασέας Suidæ, Philoſophus fuit Stoicus ſub Nerone: à quo quum juſſus eſſet mori, fletum ſuorum magna conſtantia compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humoque ſanguine aſperſa: Hunc, *inquit*, ſanguinem libemus Iovi liberatori. Reliqua vide apud Tacit. lib. 16.

Thrăſo, Θράσων, Nomen proprium glorioſi militis apud Terent. in Eunuch. ἀπὸ τοῦ θράσους: hoc eſt, ab inſolentia, & ferocitate impoſitum. ❡ Fuit & nobilis ſtatuarius ejuſdem nominis, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & Strab. lib. 14.

Thrăſĭmēnŭs. pen. prod. [Θρασύμενος: Vulgò *Lago di pergia.* German. Ein See in *Italia*, heiſt jetzt *Lago di Pergia.*] Lacus in agro Peruſino, Annibalis victoria, & Flaminii Conſulis clade nobilitatus. De hoc Ovid. lib. 6. Faſt. Sunt tibi Flaminius, Traſumenaq; littora teſtes. Dictus à Thraſumeno puero, quem Aegyla nympha rapuiſſe dicitur.

Thrăſȳbūlŭs, penult. prod. Θρασύβουλος, Nobilis Athenienſis fuit, ingenti animi magnitudine, & amore in patriam ſingulari: qui ubi à triginta tyrannis in exilium actus eſſet, comparato exercitu non admodum magno, adjunctiſque exulibus, ſibi, ſuiſque reditum in patriam manu comparavit: lato priùs plebiſcito de injuriis ultrò, citroq; obliterandis: quã *ἀμνηστίαν* Græci appellant. Verebatur enim ne exules reducti, injuriam ſuam ulciſcentes, civitatem civibus exhaurirent. Cæſus eſt ab Aſpendiis, noctu ad tabernaculum ejus facto concurſu, ob pecuniam acerbiùs imperatam. Vide Xenophontem Rerum Græcarum lib. 4. ❡ Fuit & alius Thraſibulus dux Mileſiorum, qui ut portum Sicyoniorum occuparet, ex adverſa parte urbem aggreſſus eſt: ad quam partem tuendam quum cives undiq; concurrerent, interim ex inopinato claſſe portum occupavit. Vide Front. Strat. lib. 2.

Thrăſyllŭs, Θράσυλλος, Athenienſis fuit, rei militaris peritiſſimus, qui æquali cum Thraſybulo imperio claſſi præfectus, Myndarum Lacedæmonium, Peloponneſiorum ducẽ apud Seſtum Helleſponti urbẽ navali prælio ſuperavit. Autor Thucydides lib. 8.

Thrăſȳmăchŭs, Θρασύμαχος, Sophiſta fuit ex Chalcedone Bithyniæ, qui primus in oratione numeros, & artificioſam verborum compoſitionem traditur inveniſſe. Scripta ejus enumerat Suidas.

Thraſymenus, Vide THRASVMENVS.

Thrăſȳmēdēs, Θρασυμήδης, Fuit filius Neſtoris: ut autor eſt Homer. lib. 9. Iliad.

Thria, æ, ſive Thrio, ûs, Θρία, ἢ Θριὼ Stephano, Vicus eſt Atticæ, in tribu Oeneide: à quo Thriaſii populi, & campus Thriaſius: cujus meminit & Plinius libro 4. cap. 7, & multis in locis Thucydides.

Thrius, untis, Θριοῦς, Oppidũ Elidis. Olim Achaiæ, Patris proximum: ita dictum à Thriunte quodam Athenienſi, quẽ Theſeus Herculi ſuppetias miſit.

Thrŏnĭum, Θρόνιον, Oppidum eſt Locrorum Epicnemidiorum, ad Boagrium amnem, non procul à ſinu Maliaco. Plin. lib. 4. cap. 7.

Thrȳŏn, Θρύον, Meſſeniæ oppidum, non ita procul ab Alpheo fluvio: cujus meminit Homerus in Catalogo navium, & Strabo lib. 8. & Plin. lib. 4. cap. 5.

Thūcȳdĭdēs, dis, & dæ. [Θουκυδίδης. Ger. Ein Griechiſcher geſchichtſchreiber von Athen bürtig.] Hiſtoricus Athenienſis, Holori filius, nobilis in primis genere, ut qui à Milciade & Cimone ducibus ortũ traheret, qui & ipſi genus ſuum ad Acacum Iovis filium referebant, uxorem duxit è Thracia oriundam, alioqui divitem: cujus opes adſecutus, non in voluptates, ſed bonam earum partẽ in otium literarium erogavit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, eodem quo illud gerebatur tempore, Athenienſibus pariter ac Lacedæmoniis aliquot militibus qui bello intereſſent, mercedem præbebat, uti res quotidie veras ſibi renuntiarent, quas fideliùs ſe accepturũ ſperabat, ſi nõ ſolùm ab amicis, ſed etiã ab hoſtibus de iis edoceretur, ne partes quiſq; ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit in Philoſophia Anaxagorã: & in Rhetorica Antiphonẽ. Scripſiſſe autẽ putatur hiſtoriam in Aegina inſula, quò in exilium ſe cõtulerat. Sepultus eſt in agro Attico juxta ſepulchra Milciadarum, in loco qui Cœle appellatur. Quidam Athenis obiiſſe dicunt, expleto jam legitimo relegationis tempore. Alii in Thracia deceſſiſſe volunt, oſſaque ejus Athenas in majorum ſuorum ſepulchra fuiſſe relata: ubi & cippus erectus fuit cum hac inſcriptione: Thucydides Holori jacet hoc Alimuſius antro. Hæc ferè ex Marcellino. Quint. lib. 10. cap. 1, de Thucydide ſic ſcribit: Thucydides (*inquit*) & Herodotus longè cæteris in hiſtoria præferendi, quorum diverſa virtus laudem penè eſt parem cõſecuta. Denſus & brevis, & ſemper inſtans ſibi Thucydides: dulcis & candidus, & effuſus Herodotus: ille concitatis, hic remiſſis affectibus melior: ille concionibus, hic ſermonibus: ille vi, hic voluntate. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenem adeò Thucydidis ſtylum probaſſe, ut ejus librum octies ſua manu deſcripſerit, totumq; ferè edidicerit. Cic. in Bruto: Thucydidem (*inquit*) imitamur. Optimè, ſi hiſtoriam ſcribere, nõ ſi cauſas dicere cogitatis. Thucydides enim rerum geſtarum ſincerus pronuntiator & grandis etiam fuit: hoc forenſe concertatorum nõ tractavit genus. Orationes autem quas interpoſuit (multæ enim ſunt) eas ego laudare ſoleo, imitari neq; poſſim, ſi velim: nec velim fortaſſe, ſi poſſim. Hactenus Cicero. ❡ Fuerunt & alii ejuſdem nominis, qui cõmemorantur à Marcellino. Vnus Mileſius Athenis inter principes viros ac duces habitus, æmulus Periclis. Alius Pharſalicus Memnonis filius, cujus meminit Polemon in his, quæ de Acropoli ſcripſit. Tertius natione Achedruſius, cujus meminit Androtion in Atthide, dicens eum filium fuiſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Platonis Comici, & Agathonis Tragici, ac Nicerati verſificatoris. Ex Marcellino.

Thūlē, es. [Θούλη. Ger. Ein Inſel weit uber Schottlandt hinauß gegen Mitternacht gelegẽ.] Inſula eſt in ditione Scotorũ, in Septentrionem vergens, ultra Orcadas, latitudinem habens graduũ LXIII. Quo fit ut circa æſtivũ ſolſtitium quàm breviſſimę ibi ſint tenebræ Sole ab illorum horizonte quàm minimũ recedente: quemadmodum contrà circa ſolſtitium hybernum nihil ferè aut quàm minimũ habent diei, Sole Tropicum Capricorni ab illis disjunctiſſimum perambulante. Hæc extrema fuit earum, quæ in Septentrionali Oceano Romanis fuerunt cognitæ: unde etiam à Virgilio ultima Thule appellatur 1. Georg. -tibi (*inquit*) ſerviat ultima Thule.

Thuria, æ, Θουρία, Oppidum Meſſenaici agri non procul à Pheris, excelſo in loco ſitum: unde & *αἴπεια* veteres appellarunt. Ab hoc oppido propinquus ſinus Thuriaces dicitur. Autor Strabo.

Thurium, Θούριον, Vrbs magnæ Græciæ, olim nobiliſſima ad ſinum Tarentinum ſita, inter Crathin & Sybarin amnes: à Thuria vicino fonte nomen habens. ❡ Hujus incolæ Thurii dicti ſunt & Thurini, Θούριοι ἢ Θουρῖνοι, Qui quum aliquandiu floruiſſent, à Lucanis in ſervitutẽ tracti, & à Tarentinis infeſtati, tandem in Romanorum tutelam ſeſe dedere ſunt coacti: qui eò deducta colonia, urbem eorum pro Thurio Copias appellarunt. Hæc Strab. lib. 6.

Thūſcĭă, Italiæ regio, à Latio Tiberi, à Ligurib. Macra fluvio diviſa, quæ alio nomine Hetruria dicitur. [Τυῤῥηνία. Ger. Ein Landtſchafft in *Italia*, jetzt *Thoſcana.*] Dicta Thuſcia (ut quidã exiſtimant) ἀπὸ τοῦ θύειν, quod eſt ſacrificare: propterea quòd Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi, deorumq; cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem uſq; dediti. Vulgò *Toſcana.*

Thūſcī dicti ſunt regionis hujus incolæ, qui & Tyrrheni dicuntur, Τυῤῥηνοί. Quidam citra aſpirationem ſcribere malunt.

Thuſſagetæ, ſive Thyſſagetæ, Vide THYRSAGETAE.

Thyamis, Θύαμις, Fluvius qui Theſprotidẽ, Ceſtrinãq; diſcriminat, teſte Thucyd. lib. 1. Meminit hujus fluvii Plin. li. 4. ca. 1.

Thȳătīră, pen. prod. Θυάτειρα, Inſula eſt maris Ionii, una Echinadum Aetoliæ adjacentium, teſte Plin. lib. 4. cap. 12. ❡ Eſt itẽ Ioniæ civitas in Aſia ad Lycum fluvium, teſte eodẽ Plin. lib. 5. cap. 9. Strab. lib. 13: Myſiæ attribuit: Stephanus Lydiæ.

Thȳbris, Θύβρις, Nomen unius ex comitibus Aeneæ. Virgil. Aeneid. lib. 10: Aſſaracique duo, & ſenior cum Caſtore Thybris, Prima acies, *&c.*

Thȳellă, æ, Θύελλα, Oenotriæ urbs, in qua pars Phocenſium cõſedit, ut ex Herodoti ſententia refert Stephanus. ❡ Homerus Thyellam quartã Harpyiam videtur appellaſſe: reſpiciens ni-

mitum ad vocis proprietatem, quæ apud Græcos repentinam & ſonoram ſignificat procellam.

Thyeſtes, Θυέστης, Fuit filius Pelopis ex Hippodamia, & Atrei frater, ac Tantali nepos, qui quũ fratri, cui peſſimè cupiebat, aliter nocere non poſſet, uxorem ejus per adulterium polluit. Atreus verò ei filium epulandũ appoſuit. Ob quę flagitia Sol, ne pollueretur, retrò fugiſſe fertur. Thyeſtis fabula ſic ſcribitur à Servio: Atreum & Thyeſtem germanos, quũ diſſenſione ſibi nocere nõ poſſent, in ſimulatam gratiam ferunt rediiſſe: qua occaſione Thyeſtes cũ fratris uxore concubuit: Atreus verò ei Filium epulandum appoſuit: quę Sol abominatus, ne pollueretur, aufugit. Sed veritas hæc eſt: Atreum apud Mycenas primùm Solis eclipſim inveniſſe: cui invidens frater, ex urbe diſceſſit eo tẽpore, quo ejus probata ſunt dicta. Hactenus Servius, enarrans illud Virgilii lib. Aen. 1: Nec tam averſus equos Tyria Sol jungit ab Vrbe. Et rurſus in illud 11. Aen. Atrides Protei Menelaus adusq; columnas Exulat, &c.

Thyeſtēus, a, um, Θυέστειος, Ovid. lib. 15. Metam. Néve Thyeſteis cumulemus viſcera menſis.

Thyiă, Θυία, Nomen filiæ Cephiſi, quę prima Liberi patris initiata fuit Orgiis, à qua Thyiades, & Tyię, Herod. lib. 7. Ab hac urbs ejuſdem nominis in qua colitur.

Thyiădēs, pen. cor. Θυιάδες, Bacchi ſacrificulę, quæ & Bacchę & Mænades, & Baſſarides dicuntur. Rationẽ aũt hujus nominis quidã referunt ad Thyiam quandã Cephiſi filiam, quæ prima omnium Dionyſio initiata, Orgia ejus celebravit, Bacchicoq; furore correptis nomen reliquit, ut ab ea Thyiades dicerẽtur. Alii hanc nõ Cephiſi, ſed Caſtalii cujuſdam indigenæ filiam fuiſſe volunt. Vide Cælium Rhodiginum, lib. 16. cap. 19.

Thymatadæ, Θυμαιτάδαι, Vicus in Hippothoontide tribu, Stephan.

Thymbĕr, Θύμβρος, Latini cujuſdam nomen à Palante occiſi, apud Virgil. 10. Aeneid. Nam tibi Tymbre caput Evandrius abſtulit enſis.

Thymbră, bræ, Θύμβρη, Campus eſt Troadis, per quem Thymbrius fluvius in Scamandrum influit. Thymbrę autem nomen huic campo factũ putat Servius à copia thymbræ herbæ, quã Romani *cunilam* vocant, cujus maximus hoc in campo eſt proventus. ❡ Fuit item Thymbra vetuſtũ iis in locis oppidũ, Dardani opus, cujus meminerunt Strab. lib. 13. & Plin. libr. 5. cap. 30. ❡ Item delubrum Apollinis, qui à loco cognominatus eſt Tymbræus, teſte eodem Strabone loco jam citato.

Thymbræūs, Θυμβραῖος, Apollinis cognomẽtum, ſive à Thymbra Troadis campo, ſive ab ejuſdem nominis urbe in qua colebatur, impoſitum: Virgil. 3. Aeneid. Da propriam Thymbræe domum. Vbi Servius: Thymbræus Apollo dictus eſt à loco Trojæ vicino pleno thymbra, in quo & nemus habuit & templum, in quo à Paride occiſus eſt Achilles. Ergo Thymbræus, ut Delius: Nam numina à locis frequenter nomen accipiunt. Verùm quia Græcè Θύμβρη dicitur, in derivatione, η in æ diphthongum mutatur: ut, Αἴτνη, Aetnæus: Δίρκη, Dircæus: Κρήτη, Cretæus. Apollinis Thymbræi templum Strabo ea in parte fuiſſe tradit, qua Thymbrius fluvius in Scamandrum influit: quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum. Vnde factus eſt locus fabulæ, ut Achilles Apollinis ſagittis diceretur eſſe interfectus.

Thymbrără, Θύμβραρα, Oppidum Aſiæ, ad Pactolum fluvium teſte Xenophonte in Pædia.

Thymbriōs, Θύμβριος, Fluvius eſt Troadis, per campum, cui nomen eſt Thymbra, in Scamandrum influens. Autores Stephanus & Strabo lib. 13.

Thymbriă, Θυμβρία, Cariæ vicus, juxta antrum Charonium, quo in loco propter peſtiferas exhalationes, inferorum fauces eſſe credebantur. Autor Strabo lib. 14.

Thymele, nomen mulieres. Vide in APPELL.

Thymœtēs, Θυμοίτης, Priami filius fuit ex Ariſbe (ut quidam volunt) cujus uxor quum filium peperiſſet eodem die quo Hecuba Paridẽ, aſſerentibus hariolis eo die natum eſſe puerũ, cujus cauſa Ilium everteretur, juſſit Priamus utrunque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clàm traditus eſt educandus: Thymœtis autem puer eſt interfectus. Cujus injuriæ ultione in multos annos dilata, Thymœtes, quum equi lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus autor fuit, ut in urbem reciperetur. Hæc ferè Servius, enarrans locum illum Virgilii: primusque Thymœtes Duci intra muros hortatur, & arce locari, Sive dolo, ſeu jam Trojæ ſic fata ferebant.

Thynī, Θυνοί, Thraciæ populi fuerunt ad Hebrum fluviũ, quorum pars in Aſiam tranſgreſſa, juxta Apolloniam & Salmydeſſum conſedit: quem tractum ab ipſis Thyniacum litus appellat Strab. lib. 12.

Thyniăs, adis, Θυνιάς, Ponti Euxini inſula, Bithyniæ adjacens, trium millium paſſuũ ambitu, alio nomine Apollonia dicta. Autor Plin. lib. 6. cap. 12.

Thynos, Θῦνος, Ciliciæ oppidum, non procul à Pyramo fluvio, teſte Plin. lib. 5. cap. 27.

Thyōneūs, trium ſyllabarum, Θυωνεύς, Cognomen Bacchi, quod à θύω: id eſt, ſacrifico quidam deductum putant, quod illi adhuc inter humanos verſanti ſacrificaretur. Quanquam non deſunt, qui id cognominis cum à matre ſua Semele accepiſſe velint, quæ alio nomine dicta eſt Thyone, Θυώνη. Ovid. 4. Metam. Additus his Nyſeus indetonſusq; Thyoneus.

Thyrea, ſive Thyre, per contractionem, Θυρέα, ἢ Θυρέη, Oppidũ eſt in confinio Lacedæmoniorum, & Argivorum: cujus cauſa aliquando gravia bella inter illos emerſerunt. ❡ Hujus incolæ dicuntur Thyreates, Θυρεᾶται Stephano. ❡ Eſt item Thyrea inſula ante Peloponneſum è regione Hermiones, non procul à Trœzene: cujus meminit Herodot. lib. 3.

Thyricos, Θυρικός, Populus in Attica regione, ex Acamantide tribu. Autor Strabo.

Thyrſagetæ, pen. corr. [Germ. Völcker in Scythia, bender Sarmatia wonhafft/ die ſich des jagens behelffen.] Populi ſunt Scythiæ ultra Sauromatas, ex venatione victitantes. Mela lib. 1: Thyſſagetæ, Turcæq; vaſtas ſylvas occupant, aluntúrq; venando. Hi à Plinio Thuſſagetæ appellantur: à Strabone, Ptolemæo, & Stephano Θυσσαγέται. Quò fit, ut ſuſpicer apud Melam r literam librariorum culpa irrepſiſſe.

Thyrſis, Θύρσις, Nomen paſtoris proprium, apud Virgilium, 7. Eclog.

Thyſſagetæ, Vide THYRSAGETAE.

Thyſſus, Θύσσος, Oppidum eſt in finibus Macedoniæ, ad radicem montis Atho: cujus meminit Plinius libro 4. capite 10. & Herod. lib. 7.

T ante I.

Tiare, es, Τιάρα, Oppidum Teuthraniæ, quæ eſt regio Aſiæ ſupra Aeolidem, & partem Troadis. Autor Plinius libro quinto, capite 30.

Tiatira, Vide THYATIRA.

Tibărēni, Τιβαρηνοί, Populi Chalybibus contigui, teſte Pomponio lib. 1. in riſu & luſu ſummum conſtituentes bonum, tenaciſſimi interim juſtitiæ, ut qui niſi antè denunciato die, hoſtem non adoriantur. De his memoriæ prodidit Nymphodorus, Muliere partu ſoluta, virum in lectulo decumbere, & tanquam partus autorem ab uxore puerpera curari. Quod & ipſum confirmat Valerius Flaccus Argonaut. lib. 5. his verſibus: Inde Genetæi templum Iovis, hinc Tibarenum Dant virides poſt terga lacus, ubi deſide mitra, Fœta ligat, partuque virum fovet ipſa ſoluto. Vide TABARENI.

Tiberias, dis. [Τιβεριάς. Germ. Ein Statt in Galilea, vom König Herode zu ehren Tiberii des Keyſers gebauwen.] Vrbs Iudææ, ad lacum Genezaritidem, ab Herode condita, & in gratiam Tiberii Cæſaris ita appellata. Autor Stephan.

Tiberius, Τιβέριος, Liviæ Auguſtæ filius, & privignus Auguſti, ejuſdemque in imperio ſucceſſor, omni avaritiæ, libidinis, & crudelitatis genere contaminatiſſimus. Vitam ejus vide apud Suetonium, eadem prorſus libertate deſcriptam, qua ille vixit. ❡ Fuit & Sophiſta ejuſdem nominis, cujus ſcripta enumerantur à Suida.

Tibĕris, ris, qui & Thybris. [Θύβρις Dionyſio, Θύβρις & Θύμβρις Steph. Vulgò *Tevere*. Germ. Ein berümpter fluß in Italia/ ſo durch Rom laufft.] Celeberrimus Italiæ fluvius è media ferè longitudine Apennini, Aretinorũ finibus defluens, qui multis deinde fluminibus auctus, ab Hetruria Latium, Iaxicolõq; ipſum ab urbe Roma dirimit, tandemque decimoquinto ab Vrbe lapide duobus oſtiis, modico intervallo diremptis, in mare evolvitur, ea in parte, qua Ancus Martius Oſtiam extruxit. De ratione nominis diverſi diverſa prodiderunt, adeò ut non facile fuerit certi aliquid conſtituere. Livius à Tiberino Albanorum rege dictum exiſtimat, in trajectu ejus ſubmerſo, quum anteà Albula diceretur. In qua ſententia Ovidius quoque fuiſſe videtur, ſic ſcribens libro 2 Faſtor. Albula quem Tiberim merſus Tiberinus in undis Reddidit, hybernis forte tumebat aquis. Servius Tiberis nomen ipſa etiam Alba vetuſtius eſſe contendit: ideoque nominis ejus originem ad Thybrin potiùs Hetruſcorum regem referendum exiſtimat, qui Latium crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc fluvium eſt occiſus. Cui ſententiæ Virgilius quoque non obſcurè ſubſcribit: apud quem ſic loquitur Evander lib. 8. Aeneid. Tum reges, aſperque immani corpore Thybris, A quo poſt Itali fluvium cognomine Thybrim Diximus. Alii non tam à regis hujus nomine, quàm ab injuriis, & contumeliis, quibus in obvium quemque circa hunc fluvium graſſabatur appellationem hanc tractam exiſtimant: unde Thybrim ſcribendum contendunt, quaſi τὴν ὕβριν, ut dictionem conflatam intelligamus ex articulo fœminino, & nomine ὕβρις, quam ſcripturam etiam apud Dionyſium Afrum obſervavimus. Nos Thybridis nomen antiquius eſſe putamus, Tiberis recentius, literis aliquot (ut ſolet) temporis lapſu immutatis. Quò fit mul-